ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **MUDr. E. M., Ph.D.,** zastoupen Mgr. Petrem Křížákem, MBA, LL.M., advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalované: **Ostravská univerzita,** se sídlem Dvořákova 138/7, Ostrava, zastoupena JUDr. Petrem Pyšným, advokátem se sídlem Občanská 1115/16, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 4. 2017, č. j. 22 A 158/2016 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě domáhal ochrany proti nezákonnému zásahu žalované, která žalobci neumožnila vykonávat práva a povinnosti člena Akademického senátu Lékařské fakulty Ostravské univerzity (dále jen „akademický senát"), ačkoliv se dne 11. 10. 2016 stal jeho členem.

[2] Žalobce v žalobě uvedl, že byl ve volbách konaných ve dnech 6. a 7. 4. 2016 zvolen prvním náhradníkem do komory akademických pracovníků akademického senátu za sekci preklinických a klinických oborů. Jelikož dne 11. 10. 2016 odstoupil z funkce senátora MUDr. V. R., Ph.D., mandátu se měl v souladu s § 26 odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, a čl. 3 odst. 6 Volebního a jednacího řádu akademického senátu (dále jen „volební a jednací řád") ujmout žalobce. Žalobce se dne 12. 10. 2016 dostavil na zasedání akademického senátu, kde mu předseda senátu oznámil, že jeho volba nebyla

platná. Jako člen akademického senátu na zasedání dne vystupovala RNDr. H. S., Ph.D., která oproti žalobci získala nižší počet hlasů. O vzniku jejího mandátu akademický senát nijak nerozhodoval.

II.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 19. 4. 2017, č. j. 22 A 158/2016 - 40, určil, že zásah žalované vůči žalobci spočívající v odepření možnosti vykonávat funkci člena akademického senátu, ke kterému došlo na jednání tohoto senátu dne 12. 10. 2016, byl nezákonný. Ačkoliv žalobci vznikl mandát senátora akademického senátu po odstoupení jeho předchůdce, žalovaná mu neumožnila tento mandát vykonávat. Současně žalované zakázal, aby pokračovala v odpírání možnosti žalobce vykonávat funkci člena akademického senátu.

[4] Krajský soud odmítl tvrzení žalované, že žalobce nebyl zvolen do akademického senátu proto, že ke dni podání kandidatury nebyl členem akademické obce. Žalobce se stal akademickým pracovníkem, tj. členem akademické obce fakulty, ke dni 4. 4. 2016, tedy před uskutečněním volby. Podle § 26 odst. 1 zákona o vysokých školách je podmínkou volitelnosti členství v akademické obci. Podmínky volitelnosti se vztahují k volbě a nikoli ke kandidatuře. Neuznání volby kandidáta, u nějž nebyla ke dni voleb zjištěna překážka volitelnosti, je zásahem jak do subjektivních práv tohoto kandidáta, tak i oprávněných voličů. K tomu krajský soud poukázal na § 22 odst. 3 zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí.

[5] Nelze přisvědčit ani námitce žalované, že náhradník se stane členem akademického senátu až rozhodnutím o kooptaci. Zákon o vysokých školách v § 26 svěřuje výlučnou pravomoc ke kreaci akademického senátu akademické obci. Akademický senát nemůže ovlivňovat své složení vlastním rozhodnutím. Pojem kooptace užitý v čl. 3 odst. 6 volebního a jednacího řádu je v rozporu se zákonem. Jak ale vyplynulo z předložené dokumentace, akademický senát toto ustanovení aplikoval v souladu se zákonem, a to tak, že přípisem svého předsedy deklaroval skutečnost, že na uvolněné místo senátora vstupuje náhradník. Pořadí náhradníků je předem pevně dané výsledky voleb, a proto se náhradník stává členem akademického senátu v případě rezignace senátora automaticky. Neupravuje-li vnitřní předpis fakulty proces přezkumu výsledků voleb orgánem akademické samosprávy, nemůže si tuto pravomoc některý z těchto orgánů uzurpovat.

III.

[6] Žalovaná (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] Stěžovatelka má za to, že žalobci nesvědčilo veřejné subjektivní právo podílet se na výkonu působnosti akademického senátu. Krajský soud nesprávně interpretoval § 26 odst. 1 ve spojení s § 6, § 7, § 24 odst. 1 písm. a) a § 25 zákona o vysokých školách. V důsledku toho pak také nesprávně vyložil úpravu provedenou v čl. 1, čl. 2 a čl. 3 odst. 6 volebního a jednacího řádu. Neobstojí ani odkaz na zákon o volbách do zastupitelstev obcí,

na jehož základě soud určil okamžik, ke kterému musí být splněn předpoklad členství kandidáta v akademické obci. Podle čl. 2 odst. 1 volebního a jednacího řádu vyhlašuje volby do akademického senátu děkan fakulty, který tak učinil dne 14. 3. 2016. V souladu s § 26 odst. 1 zákona o vysokých školách a čl. 1 odst. 3 volebního a jednacího řádu bylo stanoveno, že kandidáty z řad členů akademické obce může navrhovat člen akademické obce. Z uvedené právní úpravy plyne, že k datu vyhlášení voleb, nejpozději však ke dni doručení návrhu na kandidáta musí kandidát splňovat podmínku členství v akademické obci. Návrh kandidatury žalobce byl doručen volební komisi dne 29. 3., členem akademické obce se ale stal až ke dni 4. 4. 2016, kdy se stal akademickým pracovníkem.

[8] Pokud by volitelnost kandidáta měla nastat až okamžikem voleb, muselo by to být stanoveno zákonem (viz § 4 a § 5 zákona č. 491/2001 Sb. a zákona č. 130/2000 Sb., § 25 zákona č. 247/1995 Sb.) či vnitřním předpisem fakulty. Podle čl. 2 odst. 3 volebního a jednacího řádu musí kandidát splňovat předpoklad členství v akademické obci nejpozději ke dni podání přihlášky, neboť v ní musí uvést pracoviště a příslušnou sekci akademické obce, jejímž je členem. Je pouze na fakultě, zda svým vnitřním předpisem upraví institut náhradníka a podmínky, za jakých se náhradník může stát členem akademického senátu. Vnitřním předpisem nemohly být dotčeny výsledky voleb, neboť v zákoně o vysokých školách i ve volebním a jednacím řádu je výslovně upraveno, že se volí členové akademického senátu a nikoliv náhradníci. Čl. 2 odst. 4 tohoto předpisu stanoví, že neúspěšní kandidáti se stávají náhradníky podle počtu získaných hlasů. Náhradníky se nestávají na základě výsledků voleb, ale úpravou provedenou vnitřním předpisem. Kooptace upravená vnitřním předpisem nemůže být v rozporu se zákonem, jelikož nebylo zasaženo do působnosti a pravomoci akademické obce, jež náhradníky nevolila. Nemohlo proto dojít ani k ovlivnění výsledků voleb, jak uvedl krajský soud.

[9] Krajský soud připustil, že vnitřní předpis fakulty mohl upravit proces přezkoumání výsledků voleb orgánem akademické samosprávy. Institut kooptace náhradníka za člena akademického senátu by proto mohl plnit funkci kontrolního systému. Soud dále nesprávně konstatoval, že neupravuje-li vnitřní předpis fakulty proces přezkumu výsledku voleb, nemůže si tuto pravomoc uzurpovat některý z orgánů akademické samosprávy. Podle stěžovatelky neobstojí ani závěr krajského soudu, že neúspěšný kandidát se stává automaticky členem akademického senátu v případě rezignace zvoleného senátora podle pořadí daného výsledky voleb. Tak by tomu bylo podle stěžovatelky tehdy, pokud by to výslovně upravil zákon (viz § 5 a § 6 zákona č. 491/2001 Sb., § 49 zákona č. 130/2000 Sb., či § 54 zákona č. 247/1995 Sb.) anebo vnitřní předpis na základě zákonného zmocnění, což se ale v posuzované věci nestalo. Úprava nabytí členství v akademickém senátu náhradníkem jeho kooptací proto není v rozporu se zákonem. Krajský soud ostatně ani neuvedl, se kterými ustanoveními zákona o vysokých školách je taková úprava v rozporu.

IV.

[10] Žalobce nevyužil svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Z obsahu předloženého spisového materiálu (pozn. NSS – soud měl k dispozici rovněž správní spis týkající se věci žalobce projednávané pod sp. zn. 7 As 230/2017) vyplývá, že dne 14. 3. 2016 vyhlásil děkan Lékařské fakulty stěžovatelky volby do obou komor akademického senátu ve dnech 6. a 7. 4. 2016. Lhůtu pro podávání návrhů na kandidáty stanovil do 29. 3. 2016. Tohoto dne podal žalobce svou kandidaturu do komory akademických pracovníků - sekce preklinických a klinických oborů. Dne 4. 4. 2016 sjednala stěžovatelka s žalobcem dohodu o změně pracovní smlouvy, na jejímž základě byl žalobce přeřazen z kategorie vědecký pracovník do kategorie akademický pracovník (odborný asistent). Do akademického senátu bylo zvoleno 7 senátorů v sekci preklinickcých a klinických oborů komory akademických pracovníků. V seznamu náhradníků je žalobce uveden na 16. místě s 62 hlasy, RNDr. H. S., Ph.D. na 17. místě s 54 hlasy. Dne 11. 10. 2016 rezignoval na místo senátora akademického senátu MUDr. V. R., Ph.D. Dne 12. 10. 2016 se konalo zasedání akademického senátu, na němž vykonávala práva senátorky RNDr. H. S., Ph.D. Žalobce se dostavil na jednání senátu a domáhal se výkonu svého mandátu senátora. Předseda akademického senátu mu v tom zabránil s odůvodněním, že k okamžiku vypsání voleb nebyl členem akademické obce. Žádné rozhodnutí o kooptaci jakéhokoliv člena senátu nebylo přijato. Proti uvedenému postupu si žalobce stěžoval písemně u předsedy akademického senátu a u děkana fakulty.

[14] V posuzovaném případě se žalobce domáhal podílu na výkonu vysokoškolské samosprávy prostřednictvím funkce senátora. Nejvyšší správní soud předesílá, že právo podílet se na chodu univerzity jakožto veřejnoprávní korporace je chráněno čl. 21 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož mají občané právo podílet se na správě věcí veřejných. Zákon o vysokých školách zakládá členům akademické obce fakulty právo volit (aktivní volební právo) a být volen do akademického senátu fakulty (pasivní volební právo). Zvolený člen akademického senátu má právo, jakožto člen tohoto kolektivního orgánu, podílet se po dobu svého funkčního období na výkonu působnosti akademického senátu (viz § 26 odst. 3 a § 27 zákona o vysokých školách). Podstatným obsahem veřejného subjektivního práva na pokojný výkon mandátu člena akademického senátu fakulty je právo být přítomen jednání akademického senátu fakulty, právo vystoupit na něm a právo činit na jednání pléna návrhy, jak má akademický senát rozhodnout. Do tohoto práva může být zasaženo pouze v případech a v mezích stanovených zákonem (viz čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).

[15] Je-li do veřejného subjektivního práva na pokojný výkon mandátu člena akademického senátu fakulty vysokou školou zasaženo, a tento zásah nemá povahu rozhodnutí, lze se proti tomuto zásahu domáhat ochrany žalobou proti nezákonnému zásahu podle § 82 a násl. s. ř. s. (blíže viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 2. 2013, č. j. 57 A 94/2012 - 65, publ. pod č. 2892/2013 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, č. j. 1 Aps 3/2013 - 43, publ. pod č. 2877/2013 Sb. NSS, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[16] Jedním z projevů samosprávné moci veřejné vysoké školy je pravomoc vydávat vnitřní předpisy. Veřejná vysoká škola je ve své normotvorné pravomoci vázána zákonnou úpravou, v jejíchž mezích se musí pohybovat (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013 – 37). Pro vnitřní předpisy veřejné vysoké školy (nebo fakulty coby specifické součásti veřejné vysoké školy nadané částečnou autonomií k vydávání vlastních vnitřních předpisů) proto platí, že nemohou stanovit pravidla v rozporu se zákonem.
Je-li jednací a volební řád fakulty, který je dle § 33 odst. 2 písm. b) zákona o vysokých školách vnitřním předpisem fakulty, v rozporu se zákonem a není-li možné jej interpretovat v souladu s ním, má přednost zákon coby pramen vyšší právní síly a vnitřní předpis nelze aplikovat.

[17] Pro určení, zda v souzené věci došlo k nezákonnému zásahu do práva žalobce vykonávat mandát v akademickém senátu, je třeba posoudit, zda byl žalobce vůbec volitelný do akademického senátu a dále, zda se stal senátorem automaticky po odstoupení dosavadního člena senátu, nebo jeho mandát mohl vzniknout až aktem kooptace.

[18] Co se týče vzniku mandátu žalobce, Nejvyšší správní soud vycházel ze znění § 26 odst. 1 zákona o vysokých školách, podle kterého je akademický senát samosprávným zastupitelským akademickým orgánem fakulty veřejné vysoké školy. Členy akademického senátu fakulty volí ze svých řad členové akademické obce fakulty. Vnitřní předpis fakulty stanoví mimo jiné způsob volby členů akademického senátu. Podle § 25 odst. 3 zákona o vysokých školách tvoří akademickou obec fakulty její akademičtí pracovníci a studenti.

[19] Podle čl. 1 odst. 2 a odst. 3 volebního a jednacího řádu tvoří akademický senát mimo jiné komora akademických pracovníků, která je tvořena dvěma sekcemi po 7 členech. Členy akademického senátu volí členové akademické obce Lékařské fakulty stěžovatelky. Podle čl. 2 odst. 4 volebního a jednacího řádu jsou do akademického senátu zvoleni ti z akademických pracovníků, kteří získali největší počet hlasů ve své sekci.

[20] V Oznámení děkana Lékařské fakulty stěžovatelky ze dne 14. 3. 2016 je uvedeno, že kandidáty z řad akademických pracovníků může navrhovat každý člen akademické obce.

[21] Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce nebyl v okamžiku své kandidatury akademickým pracovníkem (ve smyslu § 70 zákona o vysokých školách), nebyl tedy ani členem akademické obce. Tato situace se ovšem změnila dne 4. 4. 2016, změnou pracovní smlouvy žalobce. V době konání voleb, tedy dne 6. a 7. 4. 2016 žalobce již nepochybně byl členem akademické obce. Nejvyšší správní soud má shodně s krajským soudem za to, že podmínku členství v akademické obci musí kandidát na člena akademického senátu splňovat ke dni konání voleb, nikoli již ke dni podání kandidatury. Zákon o vysokých školách ani volební a jednací řád neobsahují výslovnou či podrobnější úpravu pasivního volebního práva. Rozhodujícím a rovněž postačujícím je zde proto znění § 26 odst. 1 zákona o vysokých školách (shodně také čl. 1 odst. 3 volebního a jednacího řádu), podle kterého členy akademického senátu volí ze svých řad členové akademické

obce. Uvedená ustanovení hovoří o členech akademické obce v okamžiku konání voleb, což žalobce v posuzované věci bezesporu byl.

[22] Opačný závěr zastávaný stěžovatelkou nelze vyvodit ani z jí odkazovaného čl. 2 odst. 3 volebního a jednacího řádu, který upravuje náležitosti přihlášky. Podle tohoto článku musí návrh kandidáta obsahovat název jeho pracoviště a příslušnou sekci. Tyto údaje návrh kandidatury žalobce obsahoval. Z uvedeného článku ale nelze výslovně dovodit, jak tvrdí stěžovatelka, že kandidát musí splňovat předpoklad členství v akademické obci nejpozději ke dni podání přihlášky. Byť to z předloženého spisového materiálu výslovně nevyplývá, žalobci i navrhovateli jeho kandidatury (Mgr. M. B., Ph.D.), muselo být patrně známo, že dojde ke změně pracovního zařazení žalobce a ten se stane (během necelého týdne) akademickým pracovníkem stěžovatelky, na základě čehož mu vznikne pasivní volební právo.

[23] Krajský soud k uvedenému závěru dospěl výkladem § 26 zákona o vysokých školách. Odkázal-li na § 22 odst. 3 zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí, učinil tak toliko pro podporu své argumentace. Také v případě voleb do zastupitelstev krajů (viz § 4 a § 5 zákona č. 130/2000 Sb., o volbách do zastupitelstev krajů) jsou požadavky volitelnosti výslovně vázány na (alespoň druhý) den voleb. Na stejném principu, s výslovnou úpravou, je založeno i pasivní volební právo v případě voleb do Poslanecké sněmovny, Senátu i Evropského parlamentu (viz čl. 19 Ústavy ČR ve spojení s § 25 a § 57 zákona č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky a § 6 zákona č. 62/2003 Sb., o volbách do Evropského parlamentu). Všechny uvedené volební předpisy tedy váží podmínky volitelnosti na poslední den konání voleb a nikoliv na vyhlášení voleb nebo okamžik samotné kandidatury. Skutečnost, že zákon o vysokých školách ani vnitřní předpis vysoké školy neobsahuje obdobně doslovnou právní úpravu, neznamená, že by úprava obsažená v § 26 zákona o vysokých školách byla nedostatečná nebo že by z ní bylo možné učinit opačný právní závěr, tedy že podmínky volitelnosti je třeba vázat na okamžik kandidatury.

[24] Nejvyšší správní soud považuje za logické, v případě chybějící doslovné právní úpravy, posuzovat podmínky volitelnosti až ke dni konání voleb a nikoliv okamžiku kandidatury. Jinak by mohla nastat i situace opačná, a sice že by kandidát v okamžiku vyhlášení voleb nebo oznámení kandidatury splňoval podmínky volitelnosti, ale ty by v mezidobí ztratil a v okamžiku konání voleb by již nebylo možné, aby mu mandát mohl vzniknout.

[25] V této části proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že žalobce splňoval v okamžiku konání voleb požadované podmínky volitelnosti a mohlo tak být hlasováno o jeho mandátu v akademickém senátu. Zdejší soud se dále zabýval druhou nastolenou otázkou, a sice zda se žalobce stal posléze senátorem. Žalobce ve volbách sice neobdržel dostatečný počet hlasů pro to, aby se stal senátorem, nicméně se stal ve své sekci náhradníkem. Získal přitom vyšší počet hlasů nežli RNDr. H. S., Ph.D., která následně nastoupila na místo odstoupivšího senátora MUDr. V. R., Ph.D.

[26] Stěžovatelka má za to, že náhradník se stane členem akademického senátu až rozhodnutím o kooptaci. Podle § 26 odst. 1 zákona o vysokých školách platí, že pokud

zanikne členství některého člena akademického senátu fakulty před uplynutím jeho funkčního období a vnitřní předpis fakulty umožní výkon funkce člena akademického senátu fakulty náhradníkem, vykonává náhradník tuto funkci pouze po zbytek příslušného funkčního období. Jednací a volební řád v čl. 2 odst. 4 stanoví, že neúspěšní kandidáti se stávají náhradníky v pořadí podle počtu hlasů získaných ve své sekci. Podle čl. 3 odst. 6 věty první volebního a jednacího řádu po zániku členství kteréhokoli člena akademického senátu v průběhu funkčního období je na jeho místo kooptován náhradník pro příslušnou sekci. Pokud takový náhradník neexistuje, vyhlásí děkan doplňující volby do příslušné sekce.

[27] Volební a jednací řád nevymezuje institut kooptace ani nespecifikuje proces kooptování nového člena akademického senátu. Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že ve svém obecném významu se jako kooptace označuje doplnění, případně rozšíření voleného orgánu jeho vlastním rozhodnutím, tj. volbou již zvolených členů, nikoliv volbou všech oprávněných voličů (KRAUS, Jiří a kol. Nový akademický slovník cizích slov. Vydání první, Praha: Nakladatelství Academia, dotisk 2009, str. 441). Účelem institutu kooptace, užívané spíše v případě obchodních společností, je tedy (prozatímně) doobsadit místo člena kolektivního orgánu, jehož funkce zanikla, náhradníkem a zajistit tak jeho nepřetržité fungování do doby, než bude tento kolektivní orgán opětovně řádně ustanoven. Kooptace představuje odklon od standardního způsobu ustavení příslušného orgánu.

[28] Jak již správně uvedl krajský soud, zákon o vysokých školách svěřuje výlučnou pravomoc k ustavení akademického senátu akademické obci – tedy všem jejím členům, kteří se rozhodnou využít svého aktivního volebního práva. Existuje-li v případě fakulty stěžovatelky institut náhradníků (zavedený jejím vnitřním předpisem), jejichž pořadí je pevně dáno počtem hlasů obdržených ve volbách, akademický senát nemá prostor pro to, aby své složení ovlivňoval vlastním rozhodnutím a na uvolněné místo senátora tak mohl kupříkladu dosadit osobu, která oproti dalším neúspěšným kandidátům získala nižší či dokonce žádný počet hlasů.

[29] Také z čl. 2 odst. 4 volebního a jednacího řádu vyplývá, že pro určení pořadí náhradníků je rozhodující počet získaných hlasů a nikoliv volba stávajících senátorů. Jinými slovy řečeno, existuje-li pevně stanovené pořadí náhradníků, a to určené na základě demokratických volebních principů podle počtu obdržených hlasů, ztrácí rozhodování o kooptaci své opodstatnění. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil názoru stěžovatelky, že se volí pouze členové akademického senátu (tedy prvních 7 kandidátů z příslušné sekce klinických pracovníků) a nikoliv náhradníci. Naopak, členové akademické obce v senátních volbách volí jak senátory, kteří se svého mandátu ujmou ihned, tak i náhradníky, kteří se mohou stát senátory až v průběhu funkčního období v případě, že zanikne členství některého z dosavadních členů akademického senátu. Tím byl v posuzované věci právě žalobce.

[30] Se zřetelem ke skutečnosti, že žalobce splnil v okamžiku konání voleb podmínky volitelnosti, Nejvyšší správní soud se nezabýval úvahami stěžovatelky o tom, zda by institut kooptace mohl plnit funkci kontrolního systému, jehož pomocí by kdykoliv v průběhu funkčního období mohlo docházet k přezkumu voleb. Stěžovatelka správně

poukázala, že některé volební zákony obsahují podrobnější úpravu nastupování náhradníků na uvolněný mandát. Ani tato skutečnost ovšem nevylučuje výklad relevantních právních předpisů, jak jej provedl krajský soud a s nímž se zdejší soud plně ztotožnil.

[31] Lze tudíž uzavřít, že bylo porušeno veřejné subjektivní právo žalobce při výkonu akademické samosprávy, neboť stěžovatelka mu znemožnila podílet se z pozice senátora na rozhodování akademického senátu. S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu podle obsahu soudního spisu žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu